

Arrest

nr. 144 299 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 6 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PEPERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 19 december 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoekster op 18 april 2013 ter kennis gebracht.

1.2. Op 8 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Deze beslissing, die verzoekster op 7 januari 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Aan mevrouw

[U. I.]

[...]

nationaliteit: Oekraïne

ook gekend als, [D. I.], [...], nationaliteit: Azerbeidzjan

*wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten
volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 18.04.2013

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 18.04.2013."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Het inreisverbod maakt een bijlage 13sexies uit bij het K.B. van 08.10.1981.

Deze beslissing bestaat uit een inreisverbod van maximaal drie jaar.

Verzoekster betoogt dat er sprake is van een afwezige motivering met betrekking tot de opgelegde duur van het inreisverbod.

[...]

Nergens blijkt uit de bijlage 13sexies waarom het inreisverbod werd gegeven voor een duur van 3 jaar.

Dit betreft nochtans de maximale termijn.

De duur van het inreisverbod is hoe dan ook variabel, want afhankelijk van de specifieke omstandigheden van het geval.

Artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 luidt immers als volgt [...]

Uit niets blijkt in casu welke specifieke omstandigheden verantwoorden dat verzoekster de maximale duur van drie jaar inreisverbod wordt opgelegd.

De bestreden bijlage 13sexies bevat dienaangaande geen enkele motivering.

De Dienst Vreemdelingenzaken had ook kunnen beslissen geen of een inreisverbod van aanzienlijk kortere duur op te leggen, gelet op de specifieke omstandigheden van het geval of om humanitaire redenen.

De Dienst Vreemdelingenzaken had proportionaliteit en evenwicht moeten nastreven met andere fundamentele rechten, zoals het recht op privé- en gezinsleven (artikel 8 EVRM), het verbod op een schending van artikel 3 EVRM, etc...

Het inreisverbod en de duur ervan moeten correct worden gemotiveerd en de fundamentele rechten van de persoon moeten erbij in aanmerking worden genomen, aangezien het een afzonderlijke component betreft naast het bevel om het grondgebied te verlaten.

Er kan in ieder geval niet worden nagegaan aan de hand van de beslissing of deze afweging werkelijk is gebeurd.

In casu blijkt het inreisverbod enkel gebaseerd op het feit verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een bevel dat hem werd betekend op 07.05.2013.

Daarmee wordt er totaal geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster een legaal verblijvende zoon heeft in België.

Het spreekt voor zich dat er minstens een afweging had moeten gebeuren met artikel 8 EVRM. Deze afweging had moeten resulteren in de vaststelling dat een inreisverbod niet op zijn plaats is, daar verzoekster anders gedurende drie jaar zijn zoon die in België verblijft niet meer kan vervoegen in België.

Er wordt met andere woorden geen afdoende motivering gegeven dat het inreisverbod op zich verantwoordt en, vooral, geen enkel motief gegeven waarop de maximale duur van inreisverbod steunt.

Een dergelijk langdurig inreisverbod vereist bijzondere aandacht en kan niet zonder motivering worden opgelegd.

Verzoekster verwijst naar het arrest van de RvV nr. 117.075 van 17 januari 2013, inzake de bijlage 13sexies.

De beslissing in haar geheel dient bijgevolg vernietigd te worden, wegens schending van de motiveringsplicht."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij tevens blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat uit de motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden, die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

[...]

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Meer specifiek wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding gemotiveerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.04.2013.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke reden het inreisverbod van drie jaar aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

Verweerder merkt op dat de vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan -in weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen- wel degelijk een afdoende motivering betreft voor een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Zie ook:

“Uit de samenlezing van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid en 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat in de regel een inreisverbod wordt opgelegd indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, zoals in casu, of indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan, en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hiervan in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen ken onthouden. Uit het genoemde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit en bij het vaststellen van één van de in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen, telkens uitdrukkelijk te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van de mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod. De verzoeker duidt geen ander wettelijke of reglementaire bepaling aan waaruit specifiek blijkt dat bij het uitvaardigen van een inreisverbod uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom geen toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 74/11, § 2, tweede lid van diezelfde wet. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het

opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat 'niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan', hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich uit eigen beweging dan wel slechts op verzoek van de betrokkene kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod vereist de materiële motiveringsplicht niet dat bijkomend wordt gemotiveerd waarom, bij wege van uitzondering, geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om wegens humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen." (R.v.V. nr.105.706 van 19 november 2012)

De loutere bewering van de verzoekende partij, alsdat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geen rekening zou gehouden hebben met de specifieke omstandigheden van haar geval, kunnen geen afbreuk doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

"De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn." (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

"Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel." (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

[...]"

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar wordt aangegeven dat deze beslissing is genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Hierbij wordt toegelicht dat verzoekster geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 18 april 2013.

Verzoekster betoogt dat ten onrechte geen enkele motivering wordt gegeven betreffende de duur van het inreisverbod en dat meer specifiek niet wordt gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor de maximumduur van drie jaar die mogelijk is ingeval niet is voldaan aan de terugkeerverplichting. Zij verwijst op dit punt naar het bepaalde in artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet en stelt dat de discretionaire bevoegdheid die verweerder heeft wat de duur van het inreisverbod betreft gepaard gaat met een formele motiveringsplicht.

Verweerder geeft in de nota met opmerkingen aan dat het inreisverbod voor een duur van drie jaar afdoende is gemotiveerd door de vaststelling dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting en betoogt dat geenszins diende te worden voorzien in een bijkomende motivering.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

Verzoekster kan worden gevolgd waar zij betoogt dat een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod in regel vereist is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft. Zo moet worden geduid dat het verplicht opleggen van een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872). Overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet is wel degelijk een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Verweerder kan aldus niet worden gevolgd in zijn betoog dat een loutere verwijzing naar het niet voldaan zijn aan de terugkeerverplichting volstaat als motivering waarom wordt geopteerd voor de maximumduur van drie jaar, dat op dit punt geen afzonderlijke formele motiveringsplicht zou gelden of dat zou volstaan dat uit het administratief dossier blijkt dat rekening werd gehouden met de specifieke elementen die verzoeksters dossier kenmerken. De door verweerder in zijn nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak laat ook niet toe tot een ander besluit te komen. De arresten van de Raad hebben zo geen precedentswaarde en dateren daarenboven van voor de hierboven geciteerde arresten van de Raad van State, waarin uitdrukkelijk werd aangegeven dat een duidelijke motivering vereist is waarom in een bepaalde zaak wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod met de maximumduur van drie jaar. Het is verder niet aan de vreemdeling om aan te tonen waarom het maximum niet zou moeten worden opgelegd of aannemelijk te maken dat de maximumduur van het inreisverbod onredelijk zou zijn (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De Raad kan enkel vaststellen dat uit de bestreden beslissing geen duidelijke motivering blijkt waarom in de thans voorliggende zaak, gelet op de specifieke omstandigheden van dit geval – waaronder het gegeven dat verzoeksters zoon in België werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk –, wordt geopteerd voor de maximumduur van drie jaar. De vaststelling dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting betreft zo enkel een motivering dat verzoekster zich bevindt in de situatie waarin in beginsel een inreisverbod wordt opgelegd. Er kan, in tegenstelling tot hetgeen verweerder in de nota met opmerkingen voorhoudt, dan ook niet worden ingezien op welke wijze verzoekster blij zou kunnen geven van een voldoende kennis van de motieven van de bestreden beslissing, gelet op het gebrek van enige motivering aangaande de termijn van het inreisverbod.

De Raad stelt aldus vast dat verweerder in de bestreden beslissing niet heeft toegelicht op basis van welke overwegingen hij besloot tot het opleggen van de maximumtermijn van drie jaar die is bepaald in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Nu verweerder op dit punt in gebreke bleef, kan verzoekster worden gevolgd in haar standpunt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangetoond.

Verzoekster heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien een onderdeel van het aangevoerde middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2013 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS